

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3899/2020
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Ковачевић, адвокат из ..., против тужених: Општине Бач, коју заступа Рајко Маринковић, адвокат из ..., и Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 7/20 од 14.05.2020. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 7/20 од 14.05.2020. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 7/20 од 14.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 478/17 од 04.09.2019. године, ставом првим и другим изреке обавезани су тужени да тужиоцу, на име накнаде штете, солидарно плате 499.344,00 динара са законском каматом почев од 31.05.2019. године до исплате, а одбијен је захтев за исплату законске камате на досуђени износ за период од 05.12.2017. до 31.05.2019. године. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 234.388,00 динара са законском каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 7/20 од 14.05.2020. године, преиначио је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној одлуци, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату законске камате на досуђени износ трошкова поступка за период од пресуђења до извршности пресуде, док су у осталом делу жалбе тужених одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена. Одбијени су и захтеви тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду штете у виду изгубљене добити, због нереализованог приноса соје на закупљеном земљишту, коју је претрпео због пропуста у радњама тужених, а коју би према редовном току ствари у конкретном случају остварио да није било штетених радњи тужених, уз адекватну примену материјалног права приликом одлучивања о пасивној легитимацији тужених и праву тужиоца на накнаду штете. Тужени уз тужбу нису доставили, нити указују на другачије правноснажне судске одлуке којима је о истом правном питању одлучено на другачији начин, при чему се мора имати у виду да и евентуално другачије одлуке не би нужно указивале на другачије изражено правно становиште, јер одлука у предметима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно одлучивати о ревизијама тужених ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 16.10.2017. године, а побијана вредност предмета спора је 499.344,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да су и ревизије тужених недозвољене, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић